

Door J.J. Cremer. Uit gelegenheidsgedichten 1847-1860. Handschrift in de Koninklijke bibliotheek.

Een rijmpje voor mijne dierbare moeder bij de toezending eener teekening voorstellende "Den Oldenhoff" vóór zijn herbouw 28 dec 1860

Nietwaar mijn liefste moeder,
Wát zoet ons schenke en vreugd, ...
Herinring biedt ons bloemen,
En 't schoonst uit frisssche jeugd.
Herinring lacht ons tegen,
(heur lach verdrong het wee).
't verleden was zoo schoon toch,
De ziele stemt het meê.
't Verleden roept ons telkens,
En toch De tijd rolt voort,
En drijft ons, schoon we ook omzien,
Naar 't altijd wijkend oord;
En gaarne trêen wij immer
Die toekomst te gemoet
Wij hopen er zooveel van,
Zij schenke ons 'slevens zoet:
Meer ruste en vrede op aarde,
Als vruchten van 't verleên.
En dan in 't eind der dagen,
Der heem'len zaligheên.

Maar toch, al streeft de geest ook
Naar 't eeuwig heiligdom,
Toch zien wij – liefste moeder,
Nog – O zoo gaarne – eens om.

.....

Nietwaar wat lag 't er vriendlijk
Dat landhuis aan den zoom
Der immer spoënde golfjes
Van de ouden Alpen stroom?
Die bloemhof voor haar dorpel,
... wat ooft. Wat bloemenpracht!
Die groene laan! Dat brugje
Nietwaar dat alles lacht!
Het lacht terwijl ge omziet,
En roept u vriendlijk toe:
Hier sleet gij schoone dagen.
En waart ge blij te moê.
Hier minde u eens een vrouwe,
(voor u nog 't idéaal)
En, mogt ze u wijsheid leeren,
Haar trouw bleek menigmaal.

Hier hadt gij schoone droomen
Van 's levens liefde en lust,
Gij darteldet er vrolijk
En sliep en 's nachts gerust.
Gij zaagt er landlijke eenvoud,
En hadt er menig vrind,
En later mogt ge er toeven
Aan zij van gade en kind.

Maar thans, het heden zegt u:
Dat plekje is zóó niet meer,
En zoudt ge'er willen toeven
Slechts geeft herinring 't weêr.
Herinring – liefste moeder,

Ook zij, zij greep mij aan,
En 'k stond als in mijn jonkheid,
Nog eens in de eikenlaan;
Ik zag er in verbeelding
Nog weêr dat vriendlijk dak,
En schetste op goed vertrouwen
Zijn vormen (zeker zwak!)
Geeft toch mijn prentje iets weder
Van 't geen de geest u toont,
Dan is mijn zoekend pogen
Meer dan genoeg beloond.

Geen enkeld potloodtrekje
Van vroeger, hielp me op 't spoor,
Uw oordeel zal niet streng zijn
(kan 't er als kunst er niet door.)

't schenke U – mijn liefste moeder,
Op dit verjaringsfeest,
Een stond van zoete 'erinring;
Van dank nog 't allermeeft.

Uw jeugd was vrij van zorgen,
En – ziet ge in 't heden weêr
Dáár zitten ga' en kinders,
Aan uwe zij' ter neêr
Daar ziet gij 't kroost der uwen ...
... Bij overvloed in huis.
En draagt er bij dat goede
Blijmoedig 't aardsche kruis.

O! kostte 't mij ook – Dierbre!

Wel zelfverloochening

Om niet deez dag te wezen

In de ons zoo dierbren kring,

En u een zoen te geven

Als menigmaal weleer,

Gij weet dat ik uw heil bid

Nog altijd even teer:

Smaak dan tot 's levens eindpaa

Naast vader, zoet genot

Herinring!..... Schooner heden

En eens de vreê bij God!

--*-----*--

Een rijmpje voor mijne
Liefbare Moeder

bij de toezending eener teekening
voorstellende "den Oldenhoff" voor
zijn herbouw.
28 Dec. 1860

Nietwaar mijn liefste Moeder,
Wat doet ons schenke en vreugd, ...
Herinnering biedt ons bloemen,
En 't schoonst uit frische jeugd.
Herinnering lacht ons tegen,
(Heur lach verdrong het weê)
't Verleden was zoo schoon toch,
De ziel stemt het weê.
't Verleden roept ons telkens, ...
En loch... de tijd valt voort,
En drijft ons, Schoon we ook omsien
Naar 't altijd mijkend oord;
En gaarne treên mij immer
Die toekomst te gemaet
Trij hopen er zoo veel van,
Zij schenke ons sleven's doet:
Meer ruste en vrede op aarde,
Als vruchten van 't verleên,

En dan in 't eind der dagen,
Der heem'len Zaligheên.

Maar toch, al streeft de geest ook
Naar 'leerwig Heiligdom,
Toch zien wij - liefste Maeder,
Nog - O zoo gaarne - eens om.

.....
Nietwaar wat lagt er vriendlijk
Dat landhuis aan den Zoom
Der immer spoënde golfjes
Van de Ouden Alpenstroom?
Die bloemhof voor haar dorpel,
... wat coft. 'wat bloemenpracht,'
Die groene laar. Dat brugje
Nietwaar dat alles lacht!?

Het lacht terwijl Gij omziet,
En roept u vriendlijk toe;
Hier sleet gij schoone dagen,
En waart ge blij te maê.
Hier minde u eens een Vrouwe,
(Voor u nog 't ideaal)
En, mogt ze u wijsheid leeren,
Haar trouw bleek menigmaal.

Hier hadt Gij schoone droomen
Van 's levens liefde en lust,
Gij dachteldet er vrolijk
En sliapt er 's nachts gerust.
Gij zaagt er landlijke eenvoud,
En hadt er menig vrind,
En later mogt ge er toever
Van zij' van gade en kind.

Maar thans, het heden zegt u:
Dat plekje is zoó niet meer,
En zoudt ge' er willen toeven
Slechts geeft herinring & meêr.

Herinring - liefste Moeder,
Ook zij, zij greep mij aan,
En ik stond als in mijn jonkheid
Nog eens in de eikenlaan;
Ik zag er in verbeelding
Nog meêr dat vriendlijk dak,
En schetste op goed vertrouwen
Zijn vormen (leker zwak!)

Geeft toch mijn prentje iets meder
Van 't geen de geest u toont,
Dan is mijn zoekend pogen
Meer dan genoeg beloond.

Geen onkeld padlood trichje
Kan vreegen, hielp me op 't spoor,
Mw oordeel zal niet streng zijn
(Kan 't er als Kunst niet door.)

't Schenke u - mijn liefste Maeder,
Op dit verjaarsfeest
En stond van Loete 'erining;
Kan dank nog 't allermceest.

Mw jeugd was vrij van zorgen,
En - ziet ge in 't heden meêr....
Daar zotten ga' en kindees,
Aan uwe zij' ter neêr

Daar ziet gy 't kroost der uren...
... Bij overvloed in huis.

En draagt er bij dat gaede
Blymoedig Daardsche Kruis.

O! kostte 't mij ook - Dierbre!
Het zelfverloochening
Om niet deerz dag te meren
In de ons zoo dierbren kring,
En u een zoen te geven

Als menigmaal melec,

Gij meet dat ik Uw heil bid
Nog altyd even teer.

Smaak dan tot 's levens eindpaa
Naast vader, zoet genot.....
Herinnering!..... Schooner heden
En eens de vree bij God!

— e ————— e —